

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **O. D. U.**, narozený X, státní příslušnost X
bytem X
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-115819-4/SO-2017

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č.j. MV-115819-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 8. 2017, č.j. OAM-2998-18/TP-2017, jímž byla podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaná nepřihlédla k tomu, že žalobce v roce 2010 nerozuměl řádně česky, manželka neuměla anglicky a z dostupného materiálu není ani zřejmé, zda byl při úkonu správního orgánu přítomen tlumočník. Uvedl také, že nebylo provedeno seznámení se spisem za přítomnosti právního zástupce. Otázka o legálním a nelegálním pobytu byla záludná a zavádějící, a vyústila v neadekvátní vyhodnocení podané žádosti. Celou situaci si žalobce vysvětlil tak, že neporušil zákony České republiky, neboť nebyl deportován a zaplatil pokutu 3 000 Kč.
3. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla také, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce při svém výsledku uváděl nepravdivé informace týkající se jeho dřívějšího pobytu na území České republiky. Žalobce byl poučen o důsledcích uvádění nepravdivých skutečností v rámci výsledku, což především vyplývá z protokolu o výsledku ze dne 15. 6. 2017. Žalobce svým podpisem stvrdil, že poučení porozuměl. Výslech byl prováděn za přítomnosti tlumočníka, kterého si žalobce obstaral na své náklady. Závěrem žalovaná navrhla zamítnutí podané žaloby z důvodu její nedůvodnosti.
4. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v podání ze dne 28. 3. 2018. Žalobce k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem, proto se má za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 27. 2. 2017 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem Evropské unie dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení byla dne 24. 3. 2017 a 29. 3. 2017 na základě žádosti správního orgánu provedena pobytová kontrola na adrese X, při které bylo zjištěno, že žalobce žije ve společné domácnosti s paní A. E. F. S. Správní orgán I. stupně dále vyslechl žalobce (protokol o výsledku ze dne 15. 6. 2017) a paní A. E. F. S. (protokol o výsledku ze dne 15. 6. 2017). Výslech žalobce byl proveden za účasti Mgr. L. S., tlumočnice z jazyka anglického, ustanovené na základě usnesení ze dne 15. 6. 2017, č.j. OAM-2998-13/TP-2017. Z protokolu o výsledku žalobce bylo zjištěno, že žalobce na otázku, zda pobýval na území České republiky neoprávněně, resp. v období od uplynutí výjezdního příkazu do podání žádosti o azyl na území nelegálně, odpověděl: „Ne. Já jsem zažádal o azyl předtím, než to vízum vypršelo.“ Po poučení o povinnosti vypovídat pravdivě, jakož i o tom, že v případě uvedení nepravdivých informací může být zamítnuta jeho žádost, žalobce opětovně k otázce, zda pobýval na území České republiky neoprávněně/nelegálně, uvedl: „Ne. Předtím než jsem podal žádost o azyl, tak jsem měl vízum od policie.“ A dále k otázce, zda si je jistý, uvedl: „Jsem si jistý. Kdybych si nebyl jist, tak by mi policie řekla, že jsem tady nelegálně.“
6. Z obsahu správního spisu (záznamu o vyřízení ze dne 20. 10. 2010) dále vyplývá, že se žalobce dne 20. 10. 2010 dostavil na ICP Kostelec nad Orlicí, kde podal žádost o

povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky. Žádost byla zaevidována pod č.j. CPHK-00790/CI-2010-054064. Žalobce byl ze strany pracovníků upozorněn, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Prostřednictvím své manželky žalobce uvedl, že si je těchto skutečností vědom a je ochoten porušení zákona vyřešit. Věc byla vyřešena jako přestupek podle § 157 odst. 1 písm. m) a y) zákona o pobytu cizinců uložením pokuty ve výši 3 000 Kč a udělením výjezdního příkazu do 18. 11. 2010. K vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo přistoupeno z důvodu rodinných vazeb. Ze záznamu Cizineckého informačního systému ze dne 4. 10. 2017 dále vyplývá, že uložená pokuta byla zaplacená. Žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta rozhodnutím Policie České republiky ze dne 17. 12. 2010, č.j. CPHK-00790-42/CI-2010-054064, které bylo potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 7. 2014, č.j. MV-25466-3/SO-2011.

7. Výzvou ze dne 26. 6. 2017 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům. Výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou, což žalobce stvrdil svým podpisem dne 30. 6. 2017.
8. Dne 22. 8. 2017 správní orgán I. stupně žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zamítl podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce ve své výpovědi uvedl nepravdivé skutečnosti. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce přicestoval do České republiky dne 23. 5. 2010, kdy mu bylo v cestovním dokladu vylepeno krátkodobé vízum k pobytu do 90 dnů za účelem rodinným s dobou platnosti od 28. 4. 2010 do 24. 10. 2010. Vstup na území České republiky byl zjištěn dne 23. 5. 2010, tudíž žalobce byl oprávněn setrvat na území České republiky na základě víza do 20. 8. 2010. Při podání žádosti o přechodný pobyt dne 20. 10. 2010 byl žalobce upozorněn, že pobývá na území České republiky neoprávněně a žádost je z tohoto důvodu neoprávněná. Prostřednictvím své manželky paní D. O. A. žalobce uvedl, že si je této skutečnosti vědom a je ochoten porušení zákona vyřešit. Téhož dne byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností do 18. 11. 2010. Žalobce tedy pobýval na území České republiky neoprávněně minimálně v období od 21. 8. 2010 do 20. 10. 2010. Avšak v rámci provedeného výsledku na otázky, zda někdy pobýval na území České republiky nelegálně, odpověděl, že nikoliv. Uvedené je v rozporu se skutečným stavem věci. Žalobce tedy při svém výsledku dne 15. 6. 2017 vědomě uváděl nepravdivé skutečnosti, a to i přesto, že byl poučen o možných následcích.
9. Žalobce podal dne 19. 9. 2017 prostřednictvím svého právního zástupce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu odvolání. V podaném odvolání namítal, že není pravdivé tvrzení, že by o svém pobytu lhal úmyslně. Na položené otázky odpovídal stejně, neboť si nebyl vědom toho, že by na území České republiky pobýval neoprávněně. Na základě víza ze dne 28. 4. 2010 se domníval, že jeho pobyt je platný do 24. 10. 2010. Pokud se správní orgán opírá o vyjádření bývalé manželky, pak je třeba uvést, že toto tvrzení není pravdivé. On sám neovládal český jazyk, bývalá manželka neuměla anglicky.

10. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, kterým odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky zamítla a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila. V rozhodnutí se žalovaná plně ztotožnila se závěry správního orgánu 1. stupně. K odvolací námitce, že si žalobce nebyl vědom neoprávněného pobytu na území České republiky, žalovaná uvedla, že v Cizineckém informačním systému bylo ověřeno, že dne 20. 10. 2010 byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč z důvodu, že „Cizinec pobýval na území bez platného víza, jako rodinný příslušník občana EU nepodal žádost o povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě 87b“. Uvedená pokuta byla žalobcem splacena. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalobce věděl, z jakého důvodu mu byla uložena bloková pokuta, tudíž tvrzení, že si nebyl vědom toho, že na území České republiky pobýval neoprávněně, neshledal pravdivým. Pokud žalobce uvedl, že jeho manželka neovládala anglický jazyk, pak žalobce popírá svá předchozí tvrzení o tom, jakým způsobem s bývalou manželkou komunikovali.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval otázkou použitelnosti rozhodných právních předpisů, a to s ohledem na skutečnost, že dne 15. 8. 2017 nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“). Žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky dne 27. 2. 2017. Tím rovněž zahájil správní řízení. Vzhledem k tomu, že správní řízení v dané věci bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., bylo třeba v souladu s přechodnými ustanoveními, konkrétně čl. II bodu 1. zákona č. 222/2017 Sb., dle kterého se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupovat podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017.
13. Podle § 87k odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výslechu (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
14. V daném případě je nepochybné, že důvodem k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobce ve výpovědi uvedl nepravdivé informace ohledně svého předchozího pobytu na území České republiky. Tvrzení žalobce o tom, že v minulosti nikdy nepobýval na území České republiky

neoprávněně, neodpovídá skutečnosti. Z obsahu správního spisu vyplývá, žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně nejméně v době od 21.8.2010 (tj. ode dne, kdy mu vypršela platnost krátkodobého víza) do 20.10.2010 (tj. do doby podání žádosti o přechodný pobyt). Na svůj neoprávněný pobyt byl žalobce upozorněn pracovníky ICP Kostelec nad Orlicí dne 20. 10. 2010, přičemž prostřednictvím své tehdejší manželky sdělil, že si je této skutečnosti vědom. Tétož dne byl žalobci udělen výjezdní příkaz. Rovněž mu byla uložena bloková pokuta ve výši 3 000 Kč, a to za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. m) a y) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování, tedy z důvodu, že se zdržoval na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a dále jako rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, nepodal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě podle § 87b odst. 1. Uloženou blokovou pokutu žalobce uhradil v plné výši. Na skutečnost, že pobýval na území České republiky v období od 21. 8. 2010 do 20. 10. 2010 neoprávněně, byl žalobce rovněž upozorněn na straně 3 rozhodnutí Policie České republiky ze dne 17. 12. 2010, č.j. CPHK-00790-42/CI-2010-054064, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Uvedené rozhodnutí osobně převzala právní zástupkyně žalobce JUDr. E. P. Z těchto skutečností jednoznačně vyplývá, že žalobce si musel být vědom toho, že v minulosti pobýval na území České republiky neoprávněně.

15. Jako účelové se navíc jeví tvrzení žalobce o tom, že v roce 2010 neuměl řádně česky a jeho manželka neuměla anglicky. Uvedené je především v rozporu s tím, co žalobce v minulosti uváděl při svých výsleších. Do protokolu o výsledku ze dne 18. 11. 2010 (str. 4 protokolu) žalobce ke komunikaci s manželkou uvedl: „Každodenně jsme si telefonovali. Telefonní hovory jsem platil sám. Hovořili jsme spolu anglicky...“. Rovněž bývalá manželka žalobce paní D. O. A. při podání vysvětlení dne 15. 4. 2010 (str. 2 úředního záznamu) uvedla, že s žalobcem komunikovali „anglicky. D. mluví anglicky dobře. Já moc dobře anglicky neumím. Používala jsem slovník“. Na základě uvedeného lze učinit závěr, že žalobce byl schopen se svou bývalou manželkou komunikovat v anglickém jazyce, byť v omezeném rozsahu. O tom, že byl žalobce seznámen s obsahem jednání před správním orgánem dne 20. 10. 2010 a s důvody uložení blokové pokuty svědčí také skutečnost, že žalobce uhradil uloženou blokovou pokutu v plné výši. Nicméně i za předpokladu, že by skutečně žalobce nebyl na svůj neoprávněný pobyt upozorněn pracovníky ICP dne 20. 10. 2010, resp. svou bývalou manželkou, byl na něj prokazatelně upozorněn v rozhodnutí Policie České republiky ze dne 17. 12. 2010, č.j. CPHK-00790-42/CI-2010-054064, doručené jeho právnímu zástupci dne 20. 12. 2010. Uvedená námitka žalobce proto není důvodná.
16. K námitce nepřítomnosti tlumočníka při úkonu správního orgánu dne 20. 10. 2010 soud uvádí, že sama skutečnost, že dne 20. 10. 2010 nebyl při jednání s žalobcem přítomen tlumočník, je pro posouzení této věci zcela bez významu. Je věcí účastníka správního řízení, aby si v souladu s § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), obstaral na své náklady tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, prohlásil-li, že neovládá jazyk, jímž se vede řízení. Je rovněž

třeba dodat, že svým obsahem tato námitka opětovně směřuje ke zpochybnění toho, zda si byl žalobce vědom svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Jak již soud shora uvedl, žalobce byl s touto skutečností bezpochyby seznámen nejpozději dne 20. 12. 2010, tj. dnem, kdy bylo jeho právnímu zástupci doručeno rozhodnutí Policie České republiky ze dne 17. 12. 2010, č.j. CPHK-00790-42/CI-2010-054064, v němž byl na svůj neoprávněný pobyt na území České republiky upozorněn. Rovněž tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

17. Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se neseznámení se se spisem za přítomnosti právního zástupce. Žalobce byl na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu upozorněn výzvou ze dne 26. 6. 2017. Uvedená výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 30. 6. 2017. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce této možnosti nevyužil. Rovněž je z obsahu spisu patrné, že ke dni 26. 6. 2017 žalobce nebyl ve správním řízení právně zastoupen. Plnou moc právnímu zástupci žalobce udělil až dne 12. 9. 2017, přičemž správnímu orgánu bylo toto převzetí zastoupení oznámeno teprve až spolu s podaným odvoláním dne 19. 9. 2017. Správní orgán tedy nepochybil, jestliže adresoval výzvu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 26. 6. 2017 přímo žalobci. Bylo na žalobci, měl-li zájem vyjádřit se k podkladům rozhodnutí prostřednictvím svého právního zástupce, aby si jej řádně a včas zvolil a využil tak svého práva dát se ve správním řízení zastoupit. Pokud tak žalobce ve správním řízení neučinil, nemůže tuto skutečnost nyní klást k tíži správnímu orgánu.
18. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že otázka týkající se nelegálnosti jeho pobytu na území České republiky byla záludná či zavádějící. Z protokolu o výpovědi ze dne 15. 6. 2017 nevyplývá, že by žalobce položené otázce neporozuměl, žádal její zopakování, vysvětlení nebo jakékoliv upřesnění. Lze proto učinit závěr, že žalobce položené otázce rozuměl a byl si vědom také významu své odpovědi na tuto otázku. Žalobce byl bezprostředně po své odpovědi upozorněn na povinnost vypovídat pravdivě, jakož i na možnost, že jeho žádost může být z důvodu uvedení nepravdivých skutečností zamítnuta. Přesto žalobce setrval na svém nepravdivém tvrzení o tom, že v minulosti nepobýval na území České republiky nelegálně/neoprávněně.
19. K námitce, že si žalobce vyložil neuložení povinnosti opustit území České republiky tak, že se choval v intencích zákona a byl zde legálně, soud uvádí, že podle § 87 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, nejsou správní orgány povinny zkoumat důvody uvedení nepravdivých skutečností. Rozhodující pro případné zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda žalobce uvedl nepravdivé skutečnosti či nikoliv. V daném případě žalobce jednoznačně nepravdivé skutečnosti opakovaně při svém výslechu uvedl, proto nezbylo správnímu orgánu, než jeho žádost zamítnout v souladu s § 87 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.
20. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

21. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu